

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de Jallow Buba, reprezentat de avocatul Ropot Veaceslav,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Jallow Buba către Inspectoratului General pentru Migrație cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil,

împotriva deciziei din 17 decembrie 2024 a Curții de Apel Centru,

*(Dosarul nr. 3ra-270/25
NR. PIGD 2-21140228-01-23052025)*

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) Cod administrativ. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.
--

Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (jud. V. Chisilița),
Curtea de Apel Chișinău (jud. G. Mîra, A. Bostan, G. Dașchevici)

31 iulie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului depus de Jallow Buba, reprezentat de avocatul Ropot Veaceslav,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Diana Stănilă, *Președinte*,

Gheorghe Stratulat,

Ana Cucerescu, *judcători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 22 septembrie 2021 Jallow Buba a înaintat acțiune în contencios administrativ împotriva Inspectoratului General pentru Migrație solicitând:

- anularea deciziei nr. 51/21/DAI din 20.08.2021 a Direcției Azil și Integrare a Biroului Migrație și Azil al M.A.I.;
- obligarea Direcției Azil și Integrare al Biroului Migrație și Azil de a acorda cetățeanului străin Jallow Buba protecție umanitară pe teritoriul Republicii Moldova.

2. În motivarea acțiunii reclamantul a invocat că, la 20.08.2021 Direcția Azil și Integrare a Biroului Migrație și Azil al MAI a emis decizia nr. 51/21/DAI, prin care i-a respingerea cererea de azil, dânsul fiind cetățean străin, originar din or. Banjul, Gambia., a.n. 15.03.1992. Decizia i-a fost adusă la cunoștință la data de 21.08.2021, fapt probat prin semnătura aplicată pe foaia de titlu a deciziei.

3. Reclamantul consideră decizia drept una neîntemeiată, ce încalcă grav un șir de principii fundamentale consfințite atât la nivel național (art. 16 lit.b), art. 19 al Legii nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în RM, art. 19 al Constituției RM), cât și la nivel internațional (art. 3 și art.5 alin. 1 din CEDO), iar temeiurile invocate drept unele formale menite să restrângă nefondat dreptul la azil a persoanei.

4. Analizând motivele de respingere a cererii de azil, reclamantul constată că în luna martie 2021 a fost nevoit să părăsească Gambia, or. Banjul, fiind urmărit de organele de poliție pe motivul că nu ar fi achitat obligațiile pecuniare unei altei persoane cu care nu avea nimic în comun, fiind inițiată o cauză penală la plângerea directorului băncii, care a intenționat să se răzbune pentru restanțele formate de persoana sus-menționată. În scurt timp a fost anunțat de avocatul său că este căutat de poliție pentru a fi arestat și posibil omorât din care considerente a fost nevoit să se refugieze în alt stat.

5. Motivele cererii de azil sunt temei de acordare a protecției umanitare, instituție reglementată de art. 19 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în R.M, care prevede că: „Protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămrile grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări”.

6. Reclamantul consideră că autoritatea migrațională nu a examinat în mod efectiv riscurile la care ar putea fi expus în cazul refuzului acordării unei forme de protecție. În aceste condiții, Republica Moldova riscă să încalce art. 3 din Convenție, în concordanță cu hotărârea CEDO în cauza *Ilias și Ahmed c. Ungariei* (Cererea nr. 47287/15), în care Curtea a statuat că statul este obligat să analizeze în detaliu existența unui risc real de returnare directă sau indirectă în țara de origine, fără o evaluare adecvată a riscurilor. În lipsa unor garanții suficiente, art. 3 interzice returnarea solicitantului de azil. Curtea a constatat, în unanimitate, încălcarea art. 3 din Convenție.

7. În opinia reclamantului în speță este aplicabilă norma prevăzută de art. 224 alin.(1), lit. b) din Codul administrativ. În drept, acțiunea a fost întemeiată pe prevederile art.16 lit. b), art. 19 al Legii nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în R.M., art. 19 al Constituției R.M, art.3 și art.5 § 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art.21, art.23, art. 224 al Codul administrativ al Republicii Moldova.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

8. Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Râșcani din 28 februarie 2024, acțiunea înaintată Jallow Buba a fost respinsă ca neîntemeiată.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

9. La 18 martie 2024 Jallow Buba a contestat cu apel hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 28 februarie 2024, solicitând casarea acesteia, cu emiterea unei noi decizii de admitere a acțiunii.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

10. Prin decizia din 17 decembrie 2024 a Curții de Apel Centru s-a respins apelul declarat de Jallow Buba și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Râșcani din 28 februarie 2024.

11. Instanța de apel, examinând motivele invocate de Jallow Buba în cererea de azil din 10 martie 2021, precum și din nota de interviu realizată în cadrul acestei proceduri administrative, (f.d. 5-8 dosar administrativ), a apreciat justă concluzia primei instanțe că motivele invocate de reclamant au fost examinate de autoritatea publică pârâtă și apreciate justificat că, nu se subscriu situațiilor prevăzute de art. 17 alin.(1) din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

12. Totodată, Completul judiciar a apreciat neîntemeiat argumentul reclamantului, referitor la faptul că dânsul s-a botezat și a devenit creștin, prezentând probe în acest sens, or potrivit chestionarului anexă la cererea de azil din 10 martie 2021, reclamantul la rubrica cu nr.11 a menționat că este de religie musulman.

13. Astfel, în opinia instanței de apel, pârâțul la emiterea actului administrativ contestat, corect a concluzionat în privința celor două elemente care compun conceptul fundamental de temere bine întemeiată de persecuție prevăzută la art.17 alin.(1) din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, în contextul invocat la nota de interviu al solicitantului cu referire la motivul plecării din țara de origine, precum că riscă să fie arestat pentru neachitarea unei sume de bani.

14. Instanța de apel a reținut că cererea de azil a reclamantului nu întrunește condițiile pentru acordarea protecției umanitare prevăzute de art. 19 din Legea nr. 270/2008. Totodată, aceasta a apreciat că acordarea unei forme de protecție presupune o evaluare individuală, în cadrul căreia solicitantul trebuie să demonstreze existența unei temeri bine întemeiate de persecuție sau a unui risc real de vătămare gravă, precum și existența unei legături cauzale între aceste riscuri și părăsirea țării de origine. În lipsa unei asemenea legături, instanța a considerat că nu este justificată acordarea protecției internaționale.

15. De asemenea, instanța de apel a reținut că reclamantul nu a demonstrat, în cadrul procedurii administrative, existența unei temeri bine întemeiate de persecuție sau a unui risc real de a fi supus unor vătămări grave în țara de origine. Totodată, a apreciat că nu au fost prezentate probe care să demonstreze că acesta s-ar afla personal în pericol, subliniind că existența unor încălcări generale ale drepturilor omului în statul de origine nu este suficientă pentru acordarea protecției internaționale.

16. Instanța a constatat că reclamantul nu a indicat acțiuni concrete îndreptate împotriva sa și că declarațiile sale au avut un caracter general. În consecință, a concluzionat că temerile invocate nu sunt întemeiate și că nu există o probabilitate rezonabilă ca, în cazul revenirii în țara de origine, reclamantul să fie supus unor acte de persecuție sau vătămări grave în sensul art. 45 din Legea nr. 270/2008.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

17. La 12 mai 2025, prin intermediul oficiului poștal, Jallow Buba, reprezentat de avocatul Ropot Veaceslav, a depus recurs împotriva deciziei din 17 decembrie 2024 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii primei instanțe și a deciziei instanței de apel, cu emiterea unei noi decizii de admitere a acțiunii.

ARGUMENTELE RECURSULUI

18. În motivarea recursului s-a indicat că instanța de apel nu a dat apreciere probelor prezentate de reclamant cum ar fi: certificatul de ucenicie/calitate de membru privind doctrinele creștinismului din iulie 2018, certificatul de botez privind creștinarea, nota informativă, care sunt o dovadă a faptului că recurentul este pus în pericol real de a fi supus torturii și relelor tratamente fiind o excepție

„persoană creștină” într-o societate musulman-radicală care nu tolerează alte confesiuni.

19. Consideră că nici instanța de fond, nici cea de apel, n-au examinat complet, obiectiv și sub toate aspectele această cauză, iar hotărârile ambelor instanțe sunt nefondate.

POZIȚIA INTIMATULUI

20. Prin referința depusă la 30 mai 2025, Inspectoratul General pentru Migrație a solicitat respingerea recursului.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

21. Art. 244 alin. (1) din Codul administrativ prevede următoarele:

„Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

22. Art. 245 Cod administrativ relevă că:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

23. Art. 245¹ alin. (1) și (3) din Codul administrativ:

„Recursul este admis dacă:

- a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;
- b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;
- c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;
- d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;
- e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv;
- f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Aprecierea probelor dată de prima instanță și instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeiul de la alin. (1) lit. d) sau a cazului în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului într-o cauză care a fost trimisă anterior la rejudecare pot fi prezentate probe noi dacă acestea au fost restituite nejustificat sau nu au fost reclamate de către instanța de judecată contrar prezentului cod.”

24. Art. 246 alin. (1) și (2) din Codul administrativ:

„Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Alineatul (2) al aceluiași articol statuează la lit. h) că, ”recursul se declară inadmisibil în special când recursul este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

25. Referitor la termenul de depunere a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă că decizia motivată a instanței de apel a fost notificată participanților la proces 11 martie 2025, prin intermediul poștei electronice, fapt ce se confirmă prin extrasul din posta electronică anexat la dosar (f.d.110).

26. Cererea de recurs a fost depusă la 12 mai 2025. Astfel, că recursul este depus cu respectarea prevederilor art. 245 din Codul administrativ.

27. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea sau inadmisibilitatea recursului, în special, urmează să însușească, în condițiile Codului administrativ, exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil, bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel, normele pre citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

28. În această ordine de idei, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevalidiv al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept.

29. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

30. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recursu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ, deoarece se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de Curtea de Apel Centru și nu relevă interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

31. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul depus, conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse în cererea de chemare în judecată, care au fost analizate de către Curtea de Apel Chișinău, fiind apreciate în mod corespunzător. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

32. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din

Codul administrativ.

33. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

34. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Chișinău și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicări eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Chișinău, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unui asemenea pretins argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

35. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție subliniază că admisibilitatea recursului trebuie analizată în contextul rolului și funcției legale atribuite instanței judecătorești supreme, care constau, în principal, în asigurarea aplicării și interpretării unitare a legii în soluționarea cauzelor de contencios administrativ. În acest sens, orice cerere de recurs trebuie să fie motivată în concordanță cu aceste principii fundamentale, pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes.

36. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (a se vedea hotărârile CtEDO *Golder c. Regatul Unit*, 1975, §38; *Stanev c. Bulgariei* [MC], 2012, §230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (a se vedea hotărârea CtEDO *Luordo c. Italiei*, 2003, §85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (a se vedea hotărârea CtEDO *Levages Prestations Services c. Franței*, 1996, §45).

37. Curtea de la Strasbourg a mai reiterat că modul de aplicare a art. 6 din CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de specificul acestor proceduri, urmând a se ține cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea hotărârea CtEDO *Botten c. Norvegiei*, 1996, §39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea hotărârea CtEDO *Helmers c. Suediei*, 1991, §31, 36).

38. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI

Declară inadmisibil recursul depus de Jallow Buba, reprezentat de avocatul Ropot Veaceslav.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Diana Stănilă

Judecători

Gheorghe Stratulat

Ana Cucerescu